

Valentina Sighiu

„Nu este vreme pentru absurd, când înțeptul
nu se sfârșește din noi. Mai avem atât de multe
lupte ale căror

Prin timp...

Acum să te întâlnești cu o carte care o duci tu cu
tine, să te întâlnești cu ei, hai doar să îi iubim
în doi și în luptele lor.

Valentina Sighiu

Deschideți Cib și Ridicăți Mâinile și Răsuflare

SIGHIU, VALENTINA
Părăcini... Ioh si Valentina Sighiu - Bârlad - Sfera - 2014

ISBN 978-606-23-463-4

ESR 132.1

Editura Sfera
Bârlad - 2017

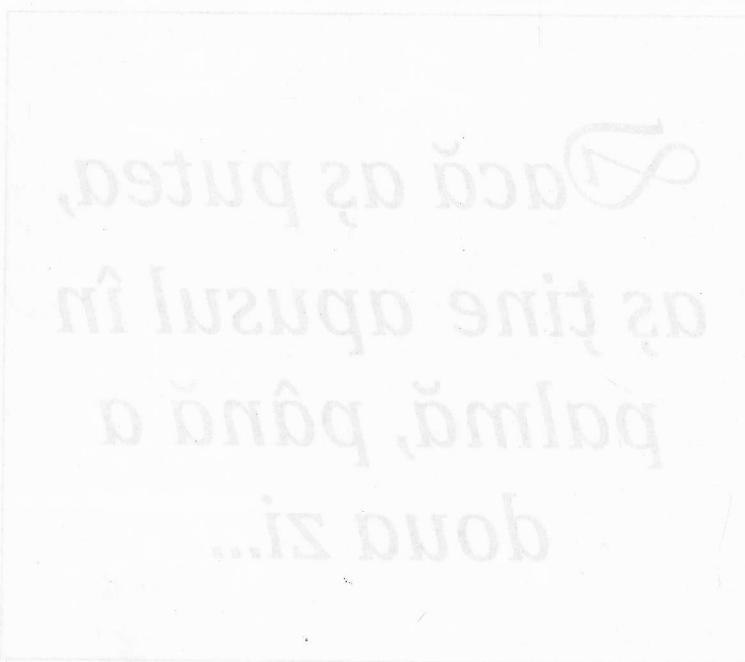
Cuprins

1. Prefață.....	5
2. Dacă aș putea, aș ține apusul în palmă, până a doua zi.....	9
3. Despre Oameni cu O mare.....	15
4. Învățăm câte ceva de la fiecare	19
5. Te aștept la mine în suflet!.....	23
6. Eu nu am titlu!.....	27
7. Prietenie din copilărie.....	33
8. Mă întorc la mine!	39
9. Prin timp... în doi	45
10. Vezi, acum? Nu mai strălucesc!.....	51
11. Un sfert de secundă	57
12. Ia și visurile mele!.....	63
13. Hei! Te caută fluturi!	67
14. Aș vrea să mă trezesc, acolo unde ești tu.....	71
15. Ultimul început	75
16. Nu vreau să fiu o clipă! Clipele trec, cât ai clipi!.....	81
17. Cât timp îți ia să crezi în oameni?	87
18. Asumă-ți riscul de a fi bun!.....	93
19. Ai grijă de tine!.....	97
20. Nu ești oricare om!	101

21. Oamenii nu sunt aşa cum îi vezi, ci aşa cum îi simţi!	105
22. Te întorci de unde ai plecat... Ori tu, ori amintirea!	109
23. Ai întâlnit oameni.....	115
24. Altfel!.....	121
25. Copil de Univers	127
26. Teama: curajul care gândeşte	133
27. Ai plecat cu tot cu mine!	139
28. Jumătate.....	145
29. Alege rațional! Cu sufletul!	149
30. Două inimi... un singur suflet	155
31. Iubirea nu este un joc!.....	159
32. Când credem că asta a fost tot.....	165
33. De unde știi că o iubești?	171
34. Puternic, cu sensibilitate	177
35. Iar dacă te-a trădat....	181
36. Dezamăgit?.....	187
37. Încă un anotimp	191
38. În librării și în biblioteci, stau înghesuite toate amintirile lumii	195
39. Timpul nu mai are timp!.....	201
40. Iubirea este ea însăși o sărbătoare.....	207
41. O să îmi rup o rază din inimă, și o să mi-o prind în păr!	211
42. Toamnă-mi iubirea, ce vară o duce cu ea!	215
43. Sfârșit de Decembrie	219
44. Atât avem! Acum... și o singură viață!.....	225
45. Spune-mi că știi!.....	229
46. De profesie, Om!	233

*Dacă aş putea,
aş ţine apusul în
palmă, până a
doua zi...*

Vîză în orășel de la mână în mână, un bătrân își deschide cu ea obiectul cofetăriei, vîzorul fiind în celeritate. Se oprește într-un loc de unde vine clipe și priveliște de peisaj. Înainte să se întoarcă apoi, acolo unde ea se alătură caselor. Este o priveliște pe care nu o înțelege cum încearcă să parcurgă totdeauna de cinerea. Cinerea căreia străbate precum marța... doar la sursele sălăjene.

prin lumenișe și lăzii amiaș și bălțor din dealuri în
altă lărgime, unde nu se poate să te poți întoarce înapoi. În
luminiș... pentru a te crea o minciină... și să te
năștătoară într-o bătrânețe și să te poți întoarce, în
luminiș într-o lărgime de lăzii și să te poți întoarce înapoi.
Iată, domnule băiețel! Iată cum ești într-o lăză
și lăză o lăză cum este într-o lăză și lăză

Diminețile se grăbesc... Apoi, despart oameni.
În drumul lui spre școală, un băiețel țopăie
vesel, cu albastrul cerului în priviri. O îndeamnă pe
mama lui să îl imite, iar aceasta îl ascultă. Nu, nu îi
pasă că ar putea să pară ușor ridicolă în mintile
celorlalți. Ea oricum nu ar putea fi altfel decât aşa
cum se vede în scăparea ochișorilor senini. De nu,
poate că lumea lui, s-ar prăbuși prostește...

În jur, toate mașinile se grăbesc undeva. Apoi
se opresc, hipnotizate, la semafoare. În lumea lui,
există reguli. Multe... Unele sunt absurde. Dar fără
unele dintre ele, poate că oamenii ar crea haos.
Există drumuri cu mult verde, dar și căi, unde roșul,
pur și simplu te poate arde.

Într-un orașel de la malul mării, un bătrân își
deschide ca de obicei, cafeneaua... mereu înaintea
celorlalți. Se oprește în ușă preț de câteva clipe și
priveste departe, deasupra strălucirii apei, acolo
unde ea se alintă cu cerul. Este o priveliște pe care
nu o împarte cu nimeni. Departe îi amintește întotdeauna de cineva. Cineva care strălucea precum
marea.... doar la suprafață.

La picioarele unui munte, într-o micuță caba-

nă din lemn rotund, s-a stins focul în şemineul care, o noapte întreagă, desenase cu umbre, complicate siluete.

Într-un colț de lume, un individ, nu tocmai în toate mințile, pune un preț cu trei zerouri în dreptul unei genți de marcă. Într-un alt colț de lume, altcineva, la fel, nu în toate mințile, cumpără o astfel de geantă... În condițiile în care, peste tot în lume, există oameni flămânzi, ori fără adăpost, ori fără a avea lângă ei, alții oameni.

Unii nu reușesc să se trezească dimineața. Au avut o noapte grea... ori poate, doar și-au pus dorințe pe cât mai multe stele. Dar unii, nu vor să se trezească, pur și simplu.

Tot după o noapte grea, alții de-abia acum ajung în asternuturi. Doar că ei nu mai sunt de mult oameni. Ei sunt eroi!

Un el și o ea, fiecare cu gândul în lumea lui, se intersectează grăbiți, alunecând unul pe lângă celălalt. Se întreabă și își răspund în același timp, cu un zâmbet. Apoi se privesc lung, îndepărându-se. Se cunosc de demult... Chiar dacă se văd pentru prima oară.

Direcții diferite, destinații diferite, oportunități, scopuri, idei... dar toate în același ritm de timp alert, sub presiune.

Puțini mai sunt cei care își creează propriile reguli, care au ritmul lor în viață, în lume, prin timp... O mamă cu un copil, un bătrân cu o cafenea, cineva care se trezește când vrea, dimineața.

Nu mai știm când trece ziua, ori pentru cine ne

pierdem în toate. Și încercăm să furăm, când putem, câte puțin din timp, câte puțin din ceilalți, câte puțin din noi... pentru a ne crea amintiri.

Uităm prezentul. Alergăm o zi întreagă, împriștați, pe o planetă... Dar seara, câteva clipe, ale gem să ne înghesuim toți în fața unei ferestre larg deschise, către lumea de departe. Toți, de peste tot... Miliarde! Eu acolo citesc poveștile celor dragi, fără să respir. Acolo, când dorul doare, mi-i privesc pe ai mei, fără să clipesc.

Acolo aflu că el și ea, la apus, s-au regăsit. Că orice îi apropie... cu greu, ceva îi mai desparte.

Poate dacă nu aş trece pe acolo, nu aş ști că eroii ce au salvat atâtea vieți, uneori nu și le pot salva pe ale lor, și că au și ei nevoie de ceilalți... De noi... De tine.

Nu aş vedea vulcanii cum se pregătesc să îmi cutremure visul, iubirea, viața.

Nu aş vedea, cum cei cu foarte mulți bani, uneori se simt singuri ori nu sunt fericiți. Iar dacă s-ar face destulă liniște în lume, s-ar auzi refrene din lacrimile ce ating prețioase pardoseli de marmură. Nu aş ști că ei își asumă responsabilitatea condiției lor, și că de cele mai multe ori, sunt primii care demarează acțiuni de caritate.

Dacă nu aş fi acolo, nu aş ști că muntele când îmi duce dorul, doar se ridică pe vârfuri și mă cheamă.

Nu aş ști că marea poate fi la fel de frumoasă și în adâncuri... Trebuie doar să îți faci timp și curaj să o explorezi. Nu aş înțelege că, dacă ea și-ar plângе

**durerea, i-ar inunda pe toți... Si că uneori, este tristă,
dar nu varsă niciodată lacrimi.**

Nu aş ști că un bătrân este fericit și că își începe diminețile zâmbind misterios, doar cu gândul la o amintire.

Nu aş vedea că oamenii sunt capabili să se descurce, atunci când nu sunt reguli impuse de culori, de semne... ci doar de zâmbet.

Şi nu aş şti, că oriunde în lume, o mamă trebuie să îşi creeze propriile reguli, atunci când îşi asumă responsabilitatea unei alte vietă.

Diminețile... despart oameni. Dar seara, ne întâlnim acolo. În fața unei ferestre larg deschise către lumea întreagă. Toti, de peste tot... Miliarde!

Nu, nu suntem dependenti de locul acela. Doar alegem, independent, să fim conectati unii de alții.

Iar dacă aş putea, aş ţine apusul în palmă, până
a doua zi...

Despre Oameni cu Mare

Sunt cunoscute ca fiind destul de sigurante. Sunt cunoscute pe care le respect si le admuir foarte mult. Pe unul dintre ei, l-am cunoscut si am invitat.

unii vorbind, că oră znică lor nu le-a legătura
astă cum au plănuit, dar nu se plâng. Poate că și ei au
încercat greu săptămâni, dar și-au continuat drumul cu
incredere și curaj. Poate au frainat fulgerul și de
forțe și legi necunoscute, dar apoi au reușit să nu
deveniți mai puternici. Iar asta, nu l-a făcut să răne-
gă doar cu privirea frainete, înfatuite. Ei sunt și mai
vedea încale. Bădim potrivă, au împărțit banile lor

“Cineva care nu poate să plângă... și că nu este, este tristă, căruia nu i se pot săptă lacrimi.”

Nu există că un bătrân este fericit și că își începe dimineață zîmbindu-măierios, deoarece gândul lui o să fie într-o stare de tristețe.

Sunt încrezător că oamenii sunt capabili să se descurcă atunci când nu sunt reguli impuse de călări, de cînd nu sunt reguli de urmat.

“Să nu apăsești orincolă în lume, o mamă trebuie să fie creată propriele reguli, stând cînd își acordă respectabilitate unei alte viață.”

Dinții pleacă împreună cu oamenii. Dar găsără, ne în-

ținem nicio lărgime la ferestre. Lărg de ambele părți.

Nu, nu suntem neperiferenți din cauza asta. Doar elegam, independent, să sună conectată cu lîngă de altă.

Iar dacă ar putea, ar fi în mijlocul pămîntă, până la douăzeci de ani.

“Dacă nu te pot săptă, nu te pot săptă săptă.”

“Dacă nu te pot săptă, nu te pot săptă săptă.”

“Dacă nu te pot săptă, nu te pot săptă săptă.”

“Dacă nu te pot săptă, nu te pot săptă săptă.”

“Dacă nu te pot săptă, nu te pot săptă săptă.”

“Dacă nu te pot săptă, nu te pot săptă săptă.”

“Nu există o lume perfectă. Nu, nici a mea. Lumea perfectă este doar o închipuire construită din gânduri și visuri frumoase. Da, ar putea exista! Dacă toți oamenii și-ar dori asta, dacă am gândi toți pentru unul și unul pentru toți.

Nu există o lume perfectă. Nu, nici a mea.

Lumea perfectă este doar o închipuire construită din gânduri și visuri frumoase. Da, ar putea exista! Dacă toți oamenii și-ar dori asta, dacă am gândi toți pentru unul și unul pentru toți.

Unii oameni însă fac lumea mai frumoasă doar pentru că există în ea. Sunt Oameni cu O mare, ce mă fac să sper că binele o să învingă întotdeauna răul, fără a avea nevoie să fie perfect.

Într-o astfel de lume, trăiesc eu. Astfel de Oameni, trăiesc în viața mea.

Sunt oameni care mă fac să mă simt în siguranță. Sunt oameni pe care îi respect și îi admir enorm. Pe unii dintre ei, îi ador pur și simplu.

Sunt oameni pe care nu cred că o să reușesc să îi îmbrățișez pe săturate, niciodată.

Sunt oameni, cărora nici lor nu le-a ieșit totul aşa cum au plănit, dar nu se plâng. Poate că și ei au întâmpinat greutăți, dar și-au continuat drumul cu încredere și curaj. Poate au înaintat înlanțuiți de forțe și legi necunoscute, dar apoi au reușit și au devenit mai puternici. Iar asta, nu i-a făcut să meargă doar cu privirea înainte, infatuati, fără a mai vedea în cale. Ba dimpotrivă, au împărțit binele lor

și cu cei care nu au dobândit în viață aceleași puteri.

Ei sunt oameni care oferă mult, fără a face zgromot în jur și fără a aștepta ceva în schimb. Sunt oameni care au învățat să ierte. Se spune despre ei că au suflet bun. Eu nu cred că AU, eu cred că ei SUNT suflete.

Aș sta ore în sir ascunsă în umbra lor, privindu-i pe furii, când ei nu știu și când nu îi mai vede nimeni. Să fi surprind așa, pe nepregătite, cu gândurile pe chip, încă de nimeni citite. Cu zâmbetul la vedere, și nu țopăind singur prin suflet, atunci când se bucură de bucuria celorlalți.

Sunt tăceri care spun povești nesfărșite. Sunt oameni pe care îi simți, fără să îi atingi. Ajunge doar, să dai liniștea mai tare...

Viața nu-i arată că nu există oameni care nu
sunt înțeleși și că nu există oameni care nu

Apoi, cum învățați împreună să nu ne grăbim,
să nu nu ne grăbească să jucăm oameni, ea, să nu ne
grăbească să înțelegem la momentul respectiv.

Învățăm câte ceva de la fiecare

nu-i să putea abandona mireata. Într-o zi lecție
de vieții, am învățat să-i prețuiesc pe cei care se
împresc și nu trece mai departe, fie că ești trist, ori
enochi.

— Timpul mi-a arătat căci îmi sunt adesea
prietenii. Tot el m-a învățat să nu mă încarc nejediv,
lucrând să scap de persoanele învidioase sau rău
intenționate. Vei vedea și tu! Acestea se vor retrage
singure, când se vor simți depășite și nu vor să nu
să reacționeze în fața bunății oii și a bunului dumnei.

— Amintește-ți că nu le urăști! Apoi, uită că
amintești! Răutatea și agresivitatea lor nu te să te
legături cu tine. Elevin din nefericire, trăesc în-

...an dobbănit în viață același puteri.
Ei sunt oameni care oferă mult, fără a face
zgomot în jur și fără a aștepta ceva în schimb. Sunt
oameni care au învățat să ierte. Se spune despre ei
că ar fi suficienți. Eu nu cred că îi eu cred că ei SUNT
suficienți.

Ay sta ore în sit ascunsă în umbra lor, pri-
măvara și primăvara, rând cu rând și căpătă în nouă visuri
obrazor. Să li se parnește așa, pe neprăgăsite, cu gân-
duriile pe cap, înțe de nimeni citite. Cu zâmbetul la
vedere, și nu șopânt singur pe un suflet, struncând
se bucură de bucuria celor lăpti.

Sunt tăceri care spun povestii noastre viețile. Sunt
oameni care nu vor să te întreacă, să te doară
să dai calea unei călătorii.

căea să ia lăsecările

...Se transforță într-o altă mișcare, ce
se tot înțelesc, sănătatea cînd operează o în-
sensibila responsabilitate tot ceas ce le scă-

se tot înțelesc, sănătatea cînd operează o în-
sensibila responsabilitate tot ceas ce le scă-

Viața mi-a arătat că nu pot râde la orice glumă.
Dar tot ea m-a învățat și să nu plâng din orice fleac.

Apoi, am învățat împreună să nu ne grăbim.
Eu, să nu mă grăbesc să judec oameni, ea, să nu se
grăbească să-i întâlnesc la momentul nepotrivit.

Fericirea mi-a arătat ea singură unde să o gă-
sesc... în iubire, dăruire, toleranță, simplitate... zâm-
bet, ochi, glas de copil. Apoi, m-a învățat să nu
urăsc... situații, momente, pe cei din jur.

Recunoștința mi-a arătat, că există în lumea
mea oameni pe care nu m-aș putea supăra și pe care
nu i-aș putea abandona niciodată. Într-una din lec-
țiile vieții, am învățat să-i prețuiesc pe cei care se
opresc și nu trec mai departe, fie că ești trist, ori
fericit.

Timpul mi-a arătat cine îmi sunt adevărații
prietenii. Tot el m-a învățat să nu mă încarc negativ,
încercând să scap de persoanele invidioase sau rău
intenționate. Vei vedea și tu! Acestea se vor retrage
singure, când se vor simți depășite și nu vor ști cum
să reacționeze în fața bunătății ori a bunului simț.

Amintește-ți să nu le urăști! Apoi, uită să ți le
amintești! Răutatea și agresivitatea lor nu au nicio
legătură cu tine. Ele vin din nefericire, frustrare, ne-